

kasseforening, er det bestemt, at udlånsrenten for bosætningslån med statsgaranti ikke må overstige pågældende sparekasses almindelige indlånsrente for opsigelsesmidler med mere end 1 pct. For at stimulere de unge til at benytte loven, og for at lånene skal kunne hævde sig i konkurrencen med de lån, der ydes de unge, der skal sætte bo ved køb på afbetaling, er der derhos stillet forslag om, at kun 2 pct. skal betales af de unge, medens resten af renteutgiften, skal afholdes af statskassen. Denne udgift vil, efter at de fleste sparekasser i foråret 1949 har forhøjet indlånsrenten for opsigelsesmidler til 4 pct., normalt — med det foran nævnte 1 pct.'s rentetillæg — blive 3 pct. Det er naturligvis ikke muligt med sikkerhed at udtale sig om, i hvilket omfang adgangen til at opnå bosætningslån vil blive udnyttet. Efter en i ministeriet foretagen skønsmæssig beregning vil de samlede lånebeløb (inclusive nye og løbende lån) under den forudsætning, at det gennemsnitlige lånebeløb vil andrage 2 000 kr., kunne beløbe sig til ca. 25 mill. kr. det 1. år, stigende til ca. 60 mill. kr. det 5. år, for derefter at falde til 45 mill. kr. det 11. år. Statens hertil svarende udgift vil afhænge af rentefodens størrelse og vil med en rente for staten på 3 pct. — under de forannævnte forudsætninger — beløbe sig til 750 000 kr., 1 800 000 kr. og 1 350 000 kr. for henholdsvis 1., 5. og 11. år.

Da lånene som foran anført ydes uden kaution eller anden sikkerhedsstillelse, har man fundet det nødvendigt i § 5, stk. 2 og 3, at fastsætte, at det for lånet købte bohæve ikke under lånets løbetid må afhændes, pantsættes eller bortflyttes til udlandet, og at det skal holdes tilbørligt forsikret. Såfremt disse bestemmelser ikke overholdes, bør lånet kunne opsiges uden varsel, jfr. forslaget § 6, stk. 3, nr. 2 og 3.

Til § 6.

Lånene, som hver af ægtefællerne hæfter fuldt ud for, skal for så vidt angår § 2-lånere, tilbagebetales sparekassen over et tidsrum af 6 år, d. v. s. med højst 500 kr. årlig + renter. For § 3-låneres vedkommende (studerende m. v.) foreslås det, at det i § 8, stk. 1, omhandlede udvalg skal fastsætte de nærmere lånevilkår efter skøn i hvert enkelt tilfælde. Der vil således, når forholdene taler derfor, kunne træffes bestemmelse om, at betalingen af afdragene først skal påbegyndes efter en vis periode, eller at afviklingstiden forlænges.

Da det ofte kan være vanskeligt for et ægtepar at betale afdrag på bosætningslån, når der fødes et barn, forslås det i stk. 1, 3. pkt., at sparekassen kan bevilge en afdragsfri periode på indtil 6 måneder, der lægges til afviklingsperioden. Efter henstilling fra sparekasserne har man dog bestemt, at sådanne afdragsfri perioder højst kan gives i ialt 2 år.

Af hensyn til den manglende sikkerhed og for at gøre inddrivelsen af disse meget gunstige lån så effektiv som muligt foreslås det i § 6, stk. 2, at forfaldne ydelser — d. v. s. både renter og afdrag og eventuelt også restgælden i tilfælde, hvor denne på grund af misligholdelse er forfalden til betaling — kan inddrives efter samme regler som personlige skatter. Iøvrigt må socialministeren efter forhandling med finansministeren og Danmarks sparekasseforening fastsætte de nærmere regler for lånenes inddrivelse. Ved udarbejdelsen af disse regler, ved hvilke det bl. a. skal fastsættes, under hvilke forhold inddrivelsen bør overgå fra sparekasserne til finansministeriet, må det tages i betragtning, at den mest smidige administration af lånene opnås ved i vidt omfang at overlade til sparekasserne efter et skøn, f. eks. ved sygdom, død og arbejdsløshed at nedsætte de fastsatte afdrag eller give henstand med afdragene betaling og i forbindelse hermed om fornødent at træffe beslutning om forlængelse af den aftalte afviklingsperiode.

Om § 6, stk. 3, henvises til bemærkningerne til § 5, stk. 2 og 3, og til § 7.

I § 6, stk. 4, er der foreslået hjemlet adgang for finansministeren til, såfremt en låntager afgår ved døden, helt eller delvis at kunne eftergive restgælden, således at det dermed forbundne tab fuldt ud bæres af statskassen. Når denne beføjelse er foreslået henlagt til finansministeren og ikke til det i § 8, stk. 1, nævnte udvalg, skyldes det, at dette udvalgs virksomhed — bortset fra dets virksomhed af mere almindelig karakter — bør begrænses til *bevilgelse* af lån i de i § 2, stk. 2, og § 3, nævnte tilfælde.

Til § 7.

Da det er af overordentlig stor betydning, at såvel det kontant opsparede beløb som bosætningslånet i fællesskab anvendes til indkøb af fornuftigt indbo, foreslås det, at også det opsparede beløb indgår under sparekassernes kontrolvirksomhed efter nærværende lov. 20 pct. af det samlede beløb vil dog kunne udbetales til indkøb af mindre genstande. Restbeløbet, eller 80 pct. af det samlede beløb, udbetales ved udlevering af